

Arrest

nr. 73 590 van 19 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en zijn advocaat G. KLAPWIJK, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 8 februari 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 juli 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 25 juli 2011 in kennis gesteld.

Deze vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine, afkomstig uit Leninakan, Republiek Armenië. Op 27 december 2009 was u getuige van de moord op een man door A.(...) G.(...), de neef van Armeens parlamentslid Martun Grygoryan, in het restaurant waar u werkte als BBQ-kok. U werd door A.(...) G.(...) bedreigd om te zwijgen over deze moord. Na een half uur arriveerde de politie die de nodige vaststellingen deed in het restaurant. Daarna werd u samen met uw collega's meegenomen naar het politiecommissariaat van de provincie Shirak in de stad Gyumri, waar u en uw collega's door de politie werden ondervraagd over de moord. Tijdens uw ondervraging zei u dat u niet op de hoogte was van wat er gebeurd was, waarna u door de politie-rechercheur geconfronteerd werd met de verklaringen die uw collega K.(...) had afgelegd. Zij verklaarde aan de politie dat u daar bij die moord aanwezig was geweest. U werd een nacht vastgehouden en geslagen door de politie. In de ochtend van 28 december 2009 vertelde u de waarheid over de moord. Tegen 7 uur 's avonds werd u door de politie vrijgelaten, na ondertekening van uw verklaringen en een uitreisverbod. U ging naar huis, waar u uw vrouw en ouders terugzag. Een klein half uur later, toen uw vrouw en moeder naar de winkel waren, werd er aan uw deur geklopt. U ging samen met uw vader naar buiten, waar u door drie personen geslagen werd. Nadat u geslagen was geworden, stapte A.(...) G.(...) uit de wagen en droeg u op om uw verklaringen in te trekken die u bij de politie had afgelegd. De volgende dag, 29 december 2009, ging u naar de politie van Gyumri, samen met uw schoonvader, om uw verklaringen in te trekken. Toen de politie zag dat u geslagen was geworden, werd er aan u gevraagd om verklaringen hierover af te leggen. U weigerde hierop in te gaan. De politie-rechercheur stelde dan zelf verklaringen op aangaande uw verwondingen. U werd geslagen en gedwongen om deze verklaringen tegen A.(...) te ondertekenen. Om twee uur 's nachts werd u vrijgelaten en keerde u terug naar huis. Om 4 à 5 uur 's nachts werd u wakker gemaakt door een brand in de woonkamer. U bracht uw vrouw in veiligheid. De brandweer kwam langs om de brand te blussen. De wijkpolitie kwam ook langs om vaststellingen te doen. Op 30 december 2009 stond u buiten, toen A.(...) G.(...) uit een wagen stapte en zei dat u deze keer nog geluk had gehad en dat het voor u nu duidelijk moest zijn om uw verklaringen bij de politie in te trekken. Na dit bezoek van A.(...) G.(...), besliste u om bij A.(...), een vriend, in de wijk te verblijven. U verbleef daar tot 2 januari 2010. Op 1 januari 's avonds kreeg uw vader bezoek van Aram, een vriend van uw vader en ex-collega van bij de politie. Hij wist aan uw vader te vertellen dat u moest vertrekken uit Armenië omdat Martun Grigoryan de nodige stappen had ondernomen bij politie en gerecht om u te laten veroordelen voor die moord. Op 2 januari kreeg u bezoek van uw vader die u opdroeg om te vluchten. U vertrok nog diezelfde dag naar Akhalkalak, Georgië. Daar verbleef u tot 17 januari 2010. Op 15 of 16 januari werd uw vriend A.(...) opgepakt en ondervraagd door de politie. Bij zijn vrijlating vertelde hij aan uw vader dat de politie wist dat u in Akhalkalak verbleef. Uw vader telefoneerde naar u met de boodschap dat u naar Spartak moest gaan in Tbilisi, Georgië. Diezelfde dag vertrok u naar Tbilisi, Georgië. Op 20 of 21 januari opende het parket te Gyumri een zaak tegen u. Op 21 januari 2010 moest u onderduiken, omdat A.(...) u in Tbilisi zocht. Op 30 januari 2010 werd u in Tbilisi vervoegd door uw vrouw. Op 31 januari 2010 gaf u uw Armeens paspoort af en kregen u en uw vrouw enkele dagen later valse Georgische paspoorten onder eigen naam in de plaats. Op 3 februari 2010 verliet u met de wagen Tbilisi. Op 8 februari 2010 kwamen u en uw vrouw in België aan, waar u op 9 februari 2010 asiel aanvraag. Tot op heden krijgt uw vader nog altijd bezoek van de politie die op zoek is achter u. Ter staving van uw huidige asielaanvraag legde u uw huwelijksakte, geboorteakte, militair boekje, rijbewijs, medisch attest dd. 12 december 2008 neer.

B. Motivering

Wat betreft de verklaarde asielproblemen werden vaststellingen gedaan die er aanleiding toe geven dat de geloofwaardigheid van de door u gestelde problemen op manifeste wijze wordt ondermijnd. Zo heeft u geen begin van bewijs van de problemen die u stelt gehad te hebben in Armenië. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij overtuigingsstukken aanbrengt dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend. Zo maakt u melding van een oproepingsbrief dat u in het kader van een proces naar de rechtbank moest komen in de hoedanigheid van beschuldigde in een moordzaak (CGVS I p.22; CGVS II p. 4). U legde deze convocatie echter niet voor tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Uw vader heeft u geïnformeerd over het feit dat deze oproepingsbrief voor de rechtbank is toegekomen op uw thuisadres. Aangezien u nog altijd op regelmatige basis contact heeft met uw familie, beschikte u dus over de mogelijkheid om deze brief aan u te laten bezorgen, zodanig dat u deze kon voorleggen op het gehoor, hetgeen niet het geval is geweest. Wat betreft de brandstichting in uw woning, waarbij toen de brandweer en de politie zijn tussengekomen, kan u evenmin enig bewijs aanbrengen (CGVS I p. 18-19). Ook van al uw beweringen (CGVS I p. 6-7, 11, 14-15) omtrent ernstige feiten zoals dat u op 27 december 2009 door de politie werd vastgehouden en geslagen, dat u en uw vader de volgende dag door aanhangers van A.(...) werden geslagen, en dat u de dag daarop opnieuw

door de politie werd geslagen, kan u geen enkel bewijsstuk voorleggen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht gelet op de ernst van de feiten en gelet op uw bewering dat u juridisch vervolgd wordt voor moord, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas ernstig aan. Daarnaast bent u onvoldoende geïnformeerd en legt u incoherente verklaringen af over elementen die behoren tot de essentie van uw asielrelaas. Zo verklaart u aanvankelijk tijdens uw eerste gehoor dat er reeds een rechtszaak tegen u is opgestart (CGVS I p. 25), terwijl u tijdens uw tweede gehoor echter stelt niet te weten of er reeds een rechtszaak tegen u werd opgestart (CGVS II p. 4). Ook weet u niet of het moordonderzoek reeds afgerond is noch hoe ver het onderzoek jegens uw persoon reeds is gevorderd (CGVS II p. 5). U stond nochtans wel vanuit België nog in contact met uw vader, een ex-politieagent van de provincie Shirak, die via zijn vriend en ex-collega, A.(...) aan informatie kon geraken, betreffende de stand van het onderzoek aangaande uw zaak. Aram is uw vader immers komen waarschuwen dat u uit Armenië moest vluchten, aangezien u anders zeker veroordeeld zou worden voor moord (CGVS I p.4). Dit toont aan dat u over een bron beschikt die u verdere informatie, aangaande uw problemen, zou kunnen verschaffen. Dat u aldus geen verdere informatie aangaande uw problemen kan geven, is onaannemelijk te noemen, aangezien het in uw eigen belang was om na te gaan in hoeverre de zaak, die u stelt dat de autoriteiten tegen u aanhangig gemaakt heeft, gevorderd was. U stelt echter niet te weten of uw vader nog contact heeft opgenomen met zijn ex-politiecollega's om meer te weten te komen aangaande uw problemen (CGVS I p. 25; CGVS II p.5), hetgeen wijst op een dermate grove onverschilligheid en desinteresse die van aard is de ernst van uw ingeroepen vrees voor vervolging ernstig te relativiseren. U kon ook niet vertellen of die moord die door A.(...) op 27 december 2009 werd gepleegd in de media is verschenen (CGVS I p. 13). Ook betreffende het strafonderzoek terzake kon u niet zeggen of dit al dan niet in de media werd besproken (CGVS I p. 25). Concluderend moet worden gesteld dat uw onwetendheid over essentiële elementen van uw asielrelaas, uw manifest gebrek aan interesse in de nasleep van de door u ingeroepen feiten, en uw incoherente verklaringen, niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees relativeert, maar eveneens de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang brengt. Ook moet worden vastgesteld dat uw bewering (CGVS II p. 4) dat A.(...) G.(...) door de politie werd beschermd geen steek houdt. U stelt (CGVS I p. 6-7, 13-16, 19) dat u tweemaal door A.(...) en zijn entourage onder druk werd gezet om uw verklaringen bij de politie in te trekken, dat A.(...) niet wou dat zijn naam in de klacht voorkwam, en dat hij eiste dat u niets over de moord aan de politie zou zeggen. U verklaart echter ook dat er door de politie op twee verschillende tijdstippen druk op u werd uitgeoefend om bezwarende verklaringen tegen A.(...) af te leggen, zowel wat betreft de eigenlijke moord als wat de geweldpleging tegen u en uw vader betreft, hetgeen niet te rijmen valt met uw bewering dat de politie A.(...) in bescherming nam. Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden gesteld dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er wat u betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw huwelijksakte, geboorteakte, militair boekje en rijbewijs bevatten louter persoonlijke gegevens die hier niet in twijfel worden getrokken. Het medisch attest dd. 12 december 2008 heeft geen betrekking op de redenen waarom u asiel heeft aangevraagd in België (CGVS I p. 15).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine, afkomstig uit Leninakan, Republiek Armenië. Op 27 december 2009 werd er een man vermoord door A.(...) G.(...) in het restaurant “Karchagan” te Gyumri, waar uw man, K.(...) M.(...) (O.V. 6.574.795), werkte. Uw man werd door de politie meegenomen en vrijgelaten op 28 december 2009, waarna u hem om 7 uur 's avonds bij u thuis terug zag. Diezelfde avond ging u met uw schoonmoeder naar de winkel. Bij uw terugkomst zag u dat uw man en uw schoonvader verwondingen hadden opgelopen bij een vechtpartij. De volgende dag, op 29 december 2009, ging uw man, samen met uw schoonvader, naar de politie. Uw schoonvader werd niet binnengelaten bij de politie. Uw man keerde pas tegen twee uur 's nachts terug naar huis van zijn bezoek aan de politie. Rond vier, vijf uur 's nachts werden u en uw man wakker gemaakt door een brand die woedde in de woonkamer bij u thuis. Volgens uw man was A.(...) G.(...) schuldig aan deze brand. U wist aan de brand te ontkomen door u buiten in veiligheid te brengen. De brandweer kwam langs om de brand te blussen. De politie kwam langs om vaststellingen te doen aangaande de oorzaak van de brand. Op 30 december 2009 werd uw echtgenoot naar buiten geroepen door een man. Uw echtgenoot

besloot, na het gesprek dat hij met deze man had, om bij een vriend in de wijk te verblijven. Op 1 januari 2010, 's avonds laat, kreeg uw schoonvader bezoek van zijn vriend Aram, die aan uw schoonvader vertelde dat uw man gevaar liep en dat hij daardoor niet langer thuis kon blijven. De volgende dag, 2 januari 2010, bracht uw schoonvader een bezoek aan uw man. Op dezelfde dag vertrok uw man naar Akhalkalak, Georgië, waar hij 15 dagen verbleef tot en met 17 januari 2010. In de periode dat uw man in Akhalkalak verbleef, kregen u en uw schoonouders tweemaal het bezoek van de politie die uw man zocht. Verder werd uw schoonvader een 5 à 7tal keren geslagen. U heeft uw schoonvader éénmaal gevraagd wie hem sloeg. Uw schoonvader antwoordde dat hij door A.(...) was geslagen geworden. Uw man ging op 17 januari 2010 van Akhalkalak naar Tbilisi, waar hij verbleef tot aan zijn vertrek naar België. Op 30 januari 2010 werd u door uw schoonouders naar Tbilissi gestuurd om uw man daar te vervoegen. Op 31 januari 2010 gaf u uw Armeens paspoort af en werden er foto's van u en uw man gemaakt voor de aanmaak van valse Georgische paspoorten. U verbleef samen met uw man in Tbilisi, waar u op 3 februari 2010 met de wagen naar België vertrok. U kwam samen met uw man in België aan op 8 februari 2010, waarna u op 9 februari asielaanvraag in België. Ter staving van uw huidige asielaanvraag legde u uw geboorteakte en een medisch attest, opgesteld in België, ter bevestiging van uw zwangerschap neer.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die worden aangehaald door uw echtgenoot K.(...) M.(...) (O.V. 6.574.795). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het onaannemelijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing in het kader van de asielaanvraag van uw man hebben geleid werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in diens beslissing : "Wat betreft de verklaarde asielproblemen werden vaststellingen gedaan die er aanleiding toe geven dat de geloofwaardigheid van de door u gestelde problemen op manifeste wijze wordt ondermijnd. Zo heeft u geen begin van bewijs van de problemen die u stelt gehad te hebben in Armenië. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij overtuigingsstukken aanbrengt dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend. Zo maakt u melding van een oproepingsbrief dat u in het kader van een proces naar de rechtbank moest komen in de hoedanigheid van beschuldigde in een moordzaak (CGVS I p.22; CGVS II p. 4). U legde deze convocatie echter niet voor tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Uw vader heeft u geïnformeerd over het feit dat deze oproepingsbrief voor de rechtbank is toegekomen op uw thuisadres. Aangezien u nog altijd op regelmatige basis contact heeft met uw familie, beschikte u dus over de mogelijkheid om deze brief aan u te laten bezorgen, zodanig dat u deze kon voorleggen op het gehoor, hetgeen niet het geval is geweest. Wat betreft de brandstichting in uw woning, waarbij toen de brandweer en de politie zijn tussengekomen, kan u evenmin enig bewijs aanbrengen (CGVS I p. 18-19). Ook van al uw beweringen (CGVS I p. 6-7, 11, 14-15) omtrent ernstige feiten zoals dat u op 27 december 2009 door de politie werd vastgehouden en geslagen, dat u en uw vader de volgende dag door aanhangers van A.(...) werden geslagen, en dat u de dag daarop opnieuw door de politie werd geslagen, kan u geen enkel bewijsstuk voorleggen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht gelet op de ernst van de feiten en gelet op uw bewering dat u juridisch vervolgd wordt voor moord, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas ernstig aan. Daarnaast bent u onvoldoende geïnformeerd en legt u incoherente verklaringen af over elementen die behoren tot de essentie van uw asielrelaas. Zo verklaart u aanvankelijk tijdens uw eerste gehoor dat er reeds een rechtszaak tegen u is opgestart (CGVS I p. 25), terwijl u tijdens uw tweede gehoor echter stelt niet te weten of er reeds een rechtszaak tegen u werd opgestart (CGVS II p. 4). Ook weet u niet of het moordonderzoek reeds afgerond is noch hoe ver het onderzoek jegens uw persoon reeds is gevorderd (CGVS II p. 5). U stond nochtans wel vanuit België nog in contact met uw vader, een ex-politieagent van de provincie Shirak, die via zijn vriend en ex-collega, A.(...) aan informatie kon geraken, betreffende de stand van het onderzoek aangaande uw zaak. Aram is uw vader immers komen waarschuwen dat u uit Armenië moest vluchten, aangezien u anders zeker veroordeeld zou worden voor moord (CGVS I p.4). Dit toont aan dat u over een bron beschikt die u verdere informatie, aangaande uw problemen, zou kunnen verschaffen. Dat u aldus geen verdere informatie aangaande uw problemen kan geven, is onaannemelijk te noemen, aangezien het in uw eigen belang was om na te gaan in hoeverre de zaak, die u stelt dat de autoriteiten tegen u aanhangig gemaakt heeft, gevorderd was. U stelt echter niet te weten of uw vader nog contact heeft opgenomen met zijn ex-politiecollega's om meer te weten te komen aangaande uw problemen (CGVS I p. 25; CGVS II p.5), hetgeen wijst op een dermate grove onverschilligheid en desinteresse die van aard is de ernst van uw ingeroepen vrees voor vervolging ernstig te relativiseren. U kon ook niet vertellen of die moord die door A.(...) op 27 december 2009 werd

gepleegd in de media is verschenen (CGVS I p. 13). Ook betreffende het strafonderzoek terzake kon u niet zeggen of dit al dan niet in de media werd besproken (CGVS I p. 25). Concluderend moet worden gesteld dat uw onwetendheid over essentiële elementen van uw asielrelaas, uw manifest gebrek aan interesse in de nasleep van de door u ingeroepen feiten, en uw incoherente verklaringen, niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees relativeert, maar eveneens de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang brengt. Ook moet worden vastgesteld dat uw bewering (CGVS II p. 4) dat A.(...) G.(...) door de politie werd beschermd geen steek houdt. U stelt (CGVS I p. 6-7, 13-16, 19) dat u tweemaal door A.(...) en zijn entourage onder druk werd gezet om uw verklaringen bij de politie in te trekken, dat A.(...) niet wou dat zijn naam in de klacht voorkwam, en dat hij eiste dat u niets over de moord aan de politie zou zeggen. U verklaart echter ook dat er door de politie op twee verschillende tijdstippen druk op u werd uitgeoefend om bezwarende verklaringen tegen A.(...) af te leggen, zowel wat betreft de eigenlijke moord als wat de geweldpleging tegen u en uw vader betreft, hetgeen niet te rijmen valt met uw bewering dat de politie A.(...) in bescherming nam. Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden gesteld dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er wat u betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw huwelijksakte, geboorteakte, militair boekje en rijbewijs bevatten louter persoonlijke gegevens die hier niet in twijfel worden getrokken. Het medisch attest dd. 12 december 2008 heeft geen betrekking op de redenen waarom u asiel heeft aangevraagd in België (CGVS I p. 15).” De door u zelf neergelegde documenten vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te beïnvloeden. Uw geboorteakte bevat louter persoonlijke gegevens zonder enige verwijzing naar de verklaarde asielmotieven. Het Belgisch medisch attest (zonder datum) meldt enkel dat u op dat moment zwanger was en dat de bevalling was voorzien voor ongeveer 1 februari 2011.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 62 en “48 §§ 2 en 3” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 4, §5 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en van “*het beginsel van goed en behoorlijk bestuur*”. Verzoekers opperen dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit komt dat eerste verzoeker nalaat een begin van bewijs neer te leggen van de problemen die hij heeft gekend in Armenië en die aan de basis liggen van zijn asielaanvraag alsook aan die van zijn echtgenote, thans tweede verzoekster. Volgens verzoekers moet uit hun asielrelaas blijken dat zij gedurende de 5 verhoren, met name eerst bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vervolgens vier op het Commissariaat-generaal, aannemelijke verklaringen hebben afgelegd omtrent de feiten die de grondslag vormen van hun asielaanvraag. Ze voegen eraan toe dat zij tijdens de verschillende gehoren een gedetailleerd relaas hebben afgeleverd aan de verwerende partij, wat, zo menen ze, hun geloofwaardigheid enkel maar kan onderstrepen. Vervolgens laten ze gelden dat hun gehoorverslagen niet minder dan 68 bladzijden beslaan zonder dat door de verwerende partij enige tegenstrijdigheid in hun asielbetogen kon worden gevonden. Voorts citeren verzoekers artikel 4, §5 van de Kwalificatierichtlijn en ze stellen dat de verwerende partij niet aantoonbaar waarom zij niet voldoen aan de vereisten van deze bepaling “*terwijl zij tevens vaststelt dat verzoekers geen begin van bewijs aanbrengen van de door hen voorgevallen problemen die hen hebben doen besluiten hun land van oorsprong te verlaten*”. Verzoekers stellen dat zij een meer dan oprechte poging hebben ondernomen om hun asielrelaas naar de Belgische asielautoriteiten toe te staven, minstens toch een inspanning daartoe te leveren. Zij hebben, aldus verzoekers, in dit opzicht stukken omtrent hun identiteit overgemaakt. Volgens verzoekers kon van eerste verzoeker redelijkerwijze niet worden verwacht dat hij stukken neerlegt omtrent de episodes dat hij door politiemannen in het politiekantoor werd geslagen. Het is, aldus verzoekers, heel moeilijk, zo niet onmogelijk, om van deze feiten een bewijs voor te leggen. Verzoekers herhalen vervolgens dat zij beiden elk twee maal door verwerende partij gehoord werden, meer bepaald op 1 juli 2010 en op 22 juli 2011, wat maakt dat de gehoorverslagen in totaal 68 pagina’s tellen. Verder werpen ze op dat het verwonderlijk is dat de commissaris-generaal het na het eerste gehoor niet aangewezen achtte hen uit

te nodigen (bewijs)stukken aan te brengen die hij blijkbaar wel noodzakelijk acht bij het opstellen van de bestreden beslissingen. Vervolgens poneren zij dat zij inderdaad tijdens geen van de vijf gehoren materiële bewijzen hebben aangebracht omtrent de rechtszaak die tegen eerste verzoeker werd aangespannen op beschuldiging van moord, noch omtrent de brandstichting van hun huis. Zij konden evenwel, zo vervolgen verzoekers, terecht aannemen dat hun verklaringen afgelegd tijdens hun eerste gehoor geloofwaardig en aannemelijk overkwamen bij de verwerende partij, vermits zij na afloop van hun eerste en tweede gehoor door de commissaris-generaal niet werden uitgenodigd stukken aan te brengen die de feitelijke elementen van hun asielaanvraag zouden ondersteunen. Zij konden, aldus verzoekers, op geen enkel moment vermoeden dat de commissaris-generaal geen geloof zou hechten aan hun verklaringen omtrent de kern van hun asielmotieven, laat staan dat ze konden weten dat de commissaris-generaal het essentieel zou achten dat omtrent deze feiten harde en concrete bewijzen op de tafel zouden worden gelegd. Verzoekers poneren dienaangaande vervolgens dat *“het beginsel van goed en behoorlijk bestuur” in casu* gebiedt dat de verwerende partij hen de kans bood om na afloop van het eerste gehoor, en zeker na afloop van het tweede gehoor, concrete en originele stukken neer te leggen met betrekking tot de door hen aangehaalde feiten. Minstens diende de commissaris-generaal hen te wijzen op het feit dat het niet voorleggen van bewijsstukken een negatieve invloed kan hebben op het beslissingsproces, wat hij echter heeft nagelaten te doen, aldus verzoekers. Verzoekers wijzen er vervolgens nogmaals op na afloop van hun eerste gehoor op geen enkel ogenblik door de verwerende partij uitgenodigd te zijn geweest om bewijsstukken aan te brengen. Verzoekers zijn dan ook de mening toegedaan dat zij zich op grond van artikel “39/76” van de vreemdelingenwet het recht voorbehouden desgevallend in een later stadium van hun asielpcedure stukken neer te leggen ter ondersteuning van hun asielaanvraag. Verder voeren verzoekers aan dat hun verklaringen op geen enkel punt tegenstrijdig zijn, doch eerder samenhangend en aannemelijk moeten worden bevonden en dat zij evenmin in strijd zijn met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor het onderzoek van hun asielaanvragen. Ze merken ook op dat de verwerende partij geen enkel rapport of andere referentie aanhaalt in de bestreden beslissingen die van aard zou zijn de door hen aangebrachte feitelijke elementen te ontcrachten, wat, zo menen ze, hun algemene geloofwaardigheid tenslotte enkel maar komt te versterken. Op grond van de vier zeer uitgebreide en lijvige gehoorverslagen dient, aldus verzoekers, te worden vastgesteld dat zij in grote lijnen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Verzoekers merken ook op dat zij op zeer tijdige wijze hun asielaanvragen hebben ingediend en betogen voorts dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd. Ze besluiten dat er in hunnen hoofden wel degelijk een gegronde vrees in de zin van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en menen dat de motieven die hiertegen in de bestreden beslissingen worden aangehaald hieraan geen afbreuk doen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 4, §5 van de Kwalificatierichtlijn bij wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen (B.S., 10 mei 2010) werd omgezet in de vreemdelingenwet. Een schending ervan kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de rechtsmiddelen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen en waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat verzoeker geen begin van bewijs heeft aangebracht van de problemen die hij beweert gehad te hebben in Armenië naar aanleiding van een moordzaak. Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoeker onvoldoende geïnformeerd is en incoherente verklaringen aflegt over elementen die tot de essentie van zijn asielaanvraag behoren. Verder wordt geoordeeld dat verzoekers bewering dat A. G., door wie hij onder druk werd gezet, door de politie werd beschermd geen steek houdt. De door verzoeker voorgelegde documenten, met name zijn geboorte- en huwelijksakte, militair boekje, rijbewijs en het medisch attest d.d. 12 december 2008, kunnen, zo wordt tot slot gesteld, voorgaande conclusies niet wijzigen.

De bestreden beslissing die het Commissariaat-generaal ten aanzien van tweede verzoekster heeft genomen, is gestoeld op de vaststelling dat zij zich voor haar asielaanvraag op dezelfde problemen beroept als haar echtgenoot, thans verzoeker, in wiens hoofde werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, zodat in haren hoofde evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt samen met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoekers niet enig begin van bewijs (kunnen) voorleggen van de problemen die zij verklaren in Armenië te hebben gekend. Verzoekers erkennen thans in hun verzoekschrift dat *“verzoekers inderdaad tijdens geen van de vijf gehoren materiële bewijzen hebben aangebracht omtrent de rechtszaak die tegen eerste verzoeker werd aangespannen op beschuldiging van moord, noch omtrent de brandstichting van hun huis”* (Verzoekschrift, p. 6). Ze schrijven, zo stelt de Raad vast, het gebrek aan enig begin van bewijs van de door hen voorgehouden problemen volledig toe aan de commissaris-generaal. Verzoekers verwijten de commissaris-generaal dat hij hen niet heeft uitgenodigd om (bewijs)stukken aan te brengen die de feitelijke elementen van hun asielaanvraag zouden ondersteunen (*Ibid.*, p. 6 en 7). Verzoekers' kritiek is niet ernstig. Immers, verzoekers werden doorheen hun asielpprocedure, en dit van in het begin, herhaaldelijk gewezen op het belang van bewijsstukken ter staving van hun ingeroepen vervolgingsproblemen en er werd hen meermaals uitdrukkelijk gevraagd om dergelijke stukken, in het geval zij hiervan in het bezit waren, neer te leggen. Zo werd op de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekers meegedeeld het volgende meegedeeld: *“U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen - U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden - U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen - U moet al het mogelijke doen om stukken te bekomen.”* (stukken 14, Vragenlijst DVZ 17/02/2010, p. 1). In de brieven waarin verzoekers werden opgeroepen voor de gehoren op het Commissariaat-generaal, waarvan zij een drietal weken voor het effectieve gehoor per drager in kennis werden gesteld, staat uitdrukkelijk te lezen dat *“U dient mee te brengen : (...) alle reis- en identiteitsdocumenten alsook de documenten die uw asielaanvraag ondersteunen; elk ander stuk tot staving van uw aanvraag (...)”* (stukken 8 en 12, Oproepingen gehoor verzoekers d.d. 10 juni 2010 en 1 juli 2010). In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, werd hen doorheen hun asielpprocedure wel degelijk de kans geboden om concrete en originele stukken neer te leggen met betrekking tot de door hen aangehaalde feiten. Zij hadden zowel tijdens hun gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal als na de afloop ervan de mogelijkheid om bewijsstukken neer te leggen.

Verzoekers behielden zich, zoals ze zelf ook aangeven, tevens het recht voor om in later stadium van hun procedure stukken neer te leggen ter ondersteuning van hun asielaanvraag. Deze mogelijkheid ontlenuen zij echter niet aan artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, zoals verzoekers verkeerdelijk beweren, aangezien dit louter een maatregel van procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft welke bepaalt dat *“De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan*

bevestigen of hervormen". Verzoekers konden in hun huidige procedure voor de Raad (bewijs)stukken neerleggen, doch lieten, zo wordt vastgesteld, geheel na dit te doen. Met betrekking tot de kritiek van verzoekers op geen enkel ogenblik uitgenodigd te zijn geweest om stukken ter staving van hun relaas neer te leggen, wenst de Raad er bovendien ook nog op te wijzen dat van iemand die zijn land ontvlucht om internationale bescherming te zoeken redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze zelf, indien mogelijk, uit eigen beweging stukken aanbrengt ter staving van zijn problemen, gezien het belang van dergelijke documenten, of minstens aantoonst ernstige inspanningen te hebben geleverd om deze te bekomen.

2.7. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van documenten te staven. Verzoekers opperen in hun verzoekschrift dat zij *"een meer dan oprechte poging hebben ondernomen om hun asielrelaas naar de Belgische asielautoriteiten toe te staven, minstens toch een inspanning naar beste vermogen daartoe te hebben geleverd"* (Verzoekschrift, p. 6). De Raad stelt echter vast dat zij deze bewering op generlei wijze hard weten te maken. Zij brengen geen enkel (objectief) gegeven aan waaruit zou kunnen blijken dat zij daadwerkelijke en ernstige pogingen hebben ondernomen om eventuele bewijskrachtige stukken ter staving van hun relaas te bekomen. Hun betoog is dan ook niets meer dan een blote bewering die geenszins wordt aangetoond of aannemelijk gemaakt. Verzoekers laten zo onder meer na *in concreto* aan te tonen dat zij oprechte pogingen hebben ondernomen om via eerste verzoekers vader, met wie eerste verzoeker volgens zijn verklaringen maandelijks contact zou hebben, zo ook de maand voor zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat op 22 juli 2010 plaatsvond, de brief hebben proberen te bekomen waarin eerste verzoeker door de Armeense rechterlijke instanties wordt opgeroepen als beschuldigde in een moordzaak (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 22/07/2010, p. 4). Verzoekers reppen thans met geen woord over die oproepingsbrief. Ze laten geheel na nadere informatie hieromtrent te geven. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat zij, bijvoorbeeld via de vader van eerste verzoeker die blijkens hun verklaringen tot 2005 bij de politie in Gyumri zou hebben gewerkt (stuk 9, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 01/07/2010, p. 4), nadere informatie hebben trachten te verkrijgen over de evolutie van hun ingeroepen vervolgingsproblemen. Het manifeste gebrek aan bewijzen of documenten ter staving van hun beweerdde problemen alsook de vaststelling dat verzoekers niet in het minst aantonen of aannemelijk maken ernstige inspanningen te hebben geleverd om enig begin van bewijs ter staving van hun vervolgingsproblemen te bekomen, relativeert op ernstige wijze de ingeroepen vrees en ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan.

2.8. Waar verzoekers laten gelden dat zij tijdens hun verschillende gehoren aannemelijke, samenhangende en gedetailleerde verklaringen hebben afgelegd omtrent feiten die de grondslag vormen van hun asielaanvraag, gaan zij volledig voorbij aan de overweging van de commissaris-generaal dat eerste verzoeker onvoldoende geïnformeerd is en incoherente verklaringen aflegde over elementen die tot de essentie van zijn asielrelaas behoren. Zo blijkt dat eerste verzoeker aanvankelijk verklaarde dat er een rechtszaak tegen hem was ingeleid (stuk 9, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 01/07/2010, p. 25), terwijl hij tijdens het laatste gehoor verklaarde dat hij niet weet of er een rechtszaak werd gestart (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 22/07/2010, p. 4). Deze incoherente verklaringen doen, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas. Verzoekers laten tenslotte de overweging uit de bestreden beslissingen dat eerste verzoekers bewering dat A. G. door de politie werd beschermd geen steek houdt, eveneens geheel ongemoeid. Ook dit motief blijft derhalve gehandhaafd en wordt door de Raad tot het zijne gemaakt.

2.9. Verzoekers spitsen zich in hun verzoekschrift geheel toe op de weigering van de vluchtelingen-status. Zij voeren geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande hun asielrelaas en op de overige elementen in het dossier tonen zij niet aan dat in er in hunnen hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.10. Er werd geen schending van artikel 48/2 of 48/3 van de vreemdelingenwet aangetoond. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN